

ת"פ 1331/01/14 - מדינת ישראל נגד אהרן עמר, איתן פריאנטה, יונתן טואיטו, אברהם גבאי

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 1331-01-14 מדינת ישראל נ' עמר ואח'
כב' הש' מ. יועד הכהן

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשמים

1. אהרן עמר
2. איתן פריאנטה
3. יונתן טואיטו
- ע"י ב"כ עו"ד אביטל
4. אברהם גבאי
- ע"י ב"כ עו"ד יפתח

החלטה

1. לפני בקשה משולבת לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") וכן עתירה לגילוי ראיה חסויה, לפי סעיף 46 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התש"ל-1970 (להלן: "**פקה"ר**").

רקע והליכים קודמים

2. ברקע ההליכים, כתב אישום שהוגש נגד הנאשמים 1-4. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 17.11.13, ובסמוך לשעה 00:15, הגיעו הנאשמים 1 ו-2, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה, ברכב מסוג מאזדה מ.ר.: 71-893-71, אשר הושכר מספר ימים קודם לכן מחברת "אלדן" (להלן: "**המאזדה**") וברכב נוסף מסוג מיצובישי מ.ר.: 35-202-76 (להלן: "**המיצובישי**"), בסמוך לקיוסק הממוקם ברח' הגפן בבית שמש.

3. בני החבורה פגשו בוובה גרושקוביץ' (להלן: "**המתלונן**") ולאחר דין ודברים קצר במהלכו ניסה המתלונן להימלט, היכו אותו בני החבורה, חבטו בראשו, הכניסו אותו בניגוד לרצונו למאזדה ונמלטו מהמקום. כלי הרכב, ובתוכם כלי החבורה והמתלונן, נמלטו לעבר הישוב תירוש המרוחק כ-17 ק"מ מבית שמש. כאשר נאשם 2 מצוי במאזדה ואילו הנאשם 1 נהג במיצובישי. המתלונן הוחזק והובל ברכב בניגוד לרצונו בעודו חבול ומדמם כתוצאה מתקיפתו על ידי בני החבורה.

4. במועד שאינו ידוע למאשימה, במהלך אותם אירועים, דקר מי מבני החבורה את המתלונן בבטנו בדרך אשר אינה ידועה למאשימה. כתוצאה מאותה תקיפה נגרם למתלונן חתך בבטנו באורך 15 ס"מ, חתך מעל גבת עינו הימנית באורך 3 ס"מ ונפיחות בעינו הימנית.
5. מספר דקות לאחר ההגעה לתירוש נמלט המתלונן מהחבורה. לאחד מרחובותיו של הישוב תירוש והוא נמצא על ידי שוטרים שהוזעקו למקום, כשפניו חבולות, בטנו מדממת וסרט דביק על ידיו.
6. בשעה 09:00 או בסמוך אליה ולאחר שנודע לו על מעשיהם של בני החבורה, הגיע הנאשם 4 יחד עם שניים אחרים אשר זהותם אינה ידועה למאשימה, לסוכנות אלדן הממוקמת באיזור תעשייה צריפין ודיווח בכזב כי המאזדה תקולה ועל כן דרש להחליפה וזאת במטרה לטשטש ולהעלים את הראיות הקושרות את החבורה למעשים המתוארים לעיל. משנמצא כי הרכב תקין, סרב מנהל הסוכנות להחליפו ולאחר דין ודברים קצר, עזבו הנאשם 4 ומלוויו את סוכנות הרכב.
7. בשעה 15:30 או בסמוך לכך, שב הנאשם 4 לסוכנות וביקש בשנית להחליף את המאזדה. משסרב מנהל הסוכנות להחלפה המבוקשת, החזיר הנאשם 4 את המאזדה לסוכנות ועזב את המקום מתוך אותה מטרת שיבוש שתוארה לעיל.
8. בשעה 20:50 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים 2 ו-3 לסוכנות הרכב כאשר הם מצויידים בכפפות ובקופסת גפרורים וב-3 ליטר בנזין, אשר הוסתרו מבעוד מועד בשקית במטרה להצית את הרכב ולמנוע ממנו לשמש כראיה. הנאשמים 2 ו-3, הגיעו עד למרחק מטרים ספורים לגדר סוכנות הרכב, אך בטרם הספיקו להצית את הרכב נעצרו במקום על ידי המשטרה.
9. החל ממועד האירוע ועד ליום 8.12.13, הסתתרו הנאשמים 1 ו-4 ונמנעו מלהגיע לחקירה, חרף צווי מעצר שהוצעו נגדם וזאת במטרה לשבש החקירה בגין האירועים דלעיל. עוד נטען, כי במהלך חקירתו של הנאשם 4 ביום מעצרו הוא החזיק ברשותו טלפון סלולארי אותו הסתיר בבגדיו, באמצעות אותו מכשיר קיים הנאשם 4 קשר באמצעות מסרונים וקיבל עדכונים אודות הליכי המעצר של נאשמים 2 ו-3.
10. על יסוד עובדות אלה, מואשמים הנאשמים 1 ו-2 בעבירה של חטיפה, עבירה לפי סעיף 369 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") וכן פציעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335 (א)(1)+(2) לחוק.
11. הנאשמים 2 ו-3, מואשמים בעבירות של ניסיון להשמדת ראיה, עבירה לפי סעיף 242 יחד עם סעיף 25 לחוק ובניסיון הצתה, עבירה לפי סעיף 448 רישא בצירוף סעיף 25 לחוק.

12. הנאשמים 1 ו-4 מואשמים בעבירה של שיבוש הליכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק.
13. יצוין, כי כתב האישום הוגש ביום 1.1.14. התיק נקבע תחילה לשמיעה בפני כב' השופט כרמל, אולם, לאחר שני דיונים שהתקיימו בפניו, הועבר התיק, בשל אילוצי הרכב פשעים חמורים, לכב' השופטת נחליאל-חייט. ביום 28.4.14, התקיים דיון בפני כב' השופטת נחליאל-חייט. בדיון זה נמסר, כי מאז הגשת כתב האישום ועד לאותו מועד, ניתנו ארבע אורכות להוצאת תעודת חיסיון ובשל כך לא הועבר לנאשמים כל חומר החקירה הרלבנטי. בשל כך, ניתנה למאשימה אורכה אחרונה עד ליום 14.5.14.
14. בדיון נוסף שהתקיים ביום 17.6.14, בפני כב' השופטת נחליאל-חייט, טען ב"כ הנאשמים 1 ו-4, כי תעודת החיסיון אינה מפרטת את טיבם של חומרי החקירה החסויים ולו באופן כללי. דבר המונע מן ההגנה להחליט אם להגיש בקשה לגילוי ראיות. ב"כ המאשימה השיבה, כי אילו ניתן היה למסור פרפרזה לגבי התעודה, הדבר היה נעשה. בית המשפט, בהחלטה מאותו יום, דחה את הדיון למתן התשובה ליום 10.9.14 והורה לצדדים להידבר ביניהם לגבי החומר החסוי.
15. בעתירה לגילוי ראיה חסויה, שהגישו הנאשמים ביום 20.8.14. טענו הנאשמים, כי הראיה המרכזית למעשה היחידה הקושרת את הנאשם 4 לאירוע נשוא כתב האישום, הינה העובדה שהחזיק במיצובישי. על פי הנטען, מתמליל שיחות שנערך בין העד איתמר בן שטרית (להלן: "**איתמר**") לבין מוקד 100 שבו דיווח על חטיפת המתלונן, עולה שהשיחות התנהלו שעה שאיתמר עקב ברכו אחר שני רכבים. האחד, מאזדה בצבע לבן, שלתוכה, לכאורה הוכנס המתלונן, והשני מיצובישי כסופה.
16. לדברי איתמר, לאורך המרדף שביצע אחרי הרכבים, נסע אחרי המיצובישי כשהמאזדה נוסעת לפני המיצובישי, במעין שיירה. עם הגיעו לכניסה למושב תירוש, תוחקר איתמר על ידי שוטר שהיה במקום והאחרון מסר במערכת הקשר לניידות אחרות את מספרי הרכבים "71-893-71", זה רכב אחד והשני 35-202-75... אחד מיצובישי השני מאזדה". השוטר חזר על שני המספרים בהודעה נוספת בקשר.
17. בעדות שמסר איתמר למחרת, אמר כי במהלך כל הנסיעה שמר על קשר עין רציף עם הרכבים, תוך שהוא משוחח בטלפון עם המוקד ובטוח ב-100% במידע שמסר. לאחר גביית העדות, כתבו השוטרים שנכחו במקום מזכרים, תוך ציון העובדה שאיתמר הוציא, טרם גביית העדות, מכשיר אייפון מתוכו קרא את שני מספרי הרכבים המעורבים. על פי דיווחו של אחד השוטרים, נשאל איתמר האם ייתכן שטעה ברישום מספרי הרכבים אך עמד על כך "שאין מצב שהוא טעה והוא בטוח במיליון אחוז שאלה הם המספרים של החשודים".
18. לטענת ב"כ הנאשמים, הנאשם 1 החזיק באותה עת ברכב מיצובישי ששכר מחברת "שלמה סיקסט", המשמש אותו לצרכיו האישיים. אלא שמספר הרישוי שלו, הינו: "35-202-76" ולא "35-202-75", המספר שמסר איתמר לשוטרים. לטענתם, פרט לעובדה שהנאשם 1 מחזיק ברכב מסוג מיצובישי

שמספרו דומה למספר שמסר איתמר, אין כל ראיה אחרת הקושרת אותו עם האירוע נשוא כתב האישום.

19. עוד לטענתם, גם מהודעות שמסרו עדי ראיה אחרים מחדדות את חוסר הבהירות באשר לרכבים שהשתתפו באירוע, לרבות מאפייניהם החיצוניים ומספרי הרישוי שלהם. עדה אחת מסרה כי ראתה במקום רכב יחיד בצבע שחור, עדה נוספת מסרה כי ראתה רכב מאזדה לבן ולא ראתה כל רכב נוסף. עד נוסף המתגורר בבניין סמוך, מסר כי ראה שני רכבים, האחד לבן והשני בצבע כהה. עדה רביעית, מסרה כי ראתה במקום שני רכבים לבנים ועד חמישי מסר כי ראה רכב אחד מסוג פיאט פונטו בצבע כחול. בנוסף, נטען, כי גם שוטר שנשמע ברשת הקשר ותאר את האירוע מסר פרטים על רכב אחד בלבד מסוג מאזדה.

20. בנוסף, עד נוסף שנסע יחד עם איתמר ברכב, בזמן האירוע, לירן זוזוט (להלן: "זוזוט") ועקב יחד עימו אחרי חוטפיו של המתלונן, מסר כי החוטפים נסעו ברכב אחד בלבד מסוג מאזדה לבן ולדבריו לא ראה כלל רכב מסוג מיצובישי. העד איתמר, שנשאל על כך, סרב להתייחס באופן ישיר לדיווחו של זוזוט ומסר פרטים חלקיים שאינם תורמים להבהרת התמונה.

21. במסגרת חומר הראיות נמסרה לנאשמים פרפרזה על ידיעה המציינת את מספרי הרישוי שנסעו ואת זהותם של שניים מן המעורבים כביכול, הנאשם 4 - אבי גבאי (להלן: "גבאי") ושי חכמון המתואר כחברה של בתו של גבאי. מספרי הרישוי הנזכרים בפרפרזה זהים למספרי הרישוי שנגבו מפי איתמר והדבר מלמד על כך שגם על פי אותו מקור אין המדובר ברכבו של הנאשם 1. בנוסף, מתארת הפרפרזה את מסלול הנסיעה של הרכבים שהסתיים לפי המתואר בביתו של גבאי, שם קשרו החוטפים את הקורבן, דקרו אותו והפליאו בו את מכותיהם תוך שהם מאיימים עליו שיפגעו בחבריו, שבי וישראל אזולאי. עוד נמסר על פי המקור כי בזמן החטיפה, רדף איתמר אחרי הרכבים לכיוון מושב תירוש.

22. לדברי ב"כ הנאשמים, זהותו של המקור שמסר את הידיעה נוגעת באופן ספציפי לראיה המרכזית המפלילה, מעורבותו של רכב נוסף מסוג מיצובישי באירוע. בנוסף, תוכן הידיעה מהווה אינדיקציה לכך, שמקור הידיעה היה עד ראיה לאירוע החטיפה נשוא כתב האישום. לפיכך, אין המדובר במודיע "רגיל", אלא בעד ראיה שלעדותו עשויה להיות תרומה מרכזית, אם לא מכרעת, לגילוי האמת ובראש ובראשונה להגנתו של הנאשם 2, המכחיש כל מעורבות באירוע. לטענת ב"כ הנאשמים הדין והצדק גם יחד מחייבים את גילוי זהותו של המודיע לצורך העדתו. זאת, שכן בכוחו להתיר או להעמיק את הספיקות והסתירות שעולים מעדויותיהם של איתמר, זוזוט והעדים האחרים, לרבות עדויות השוטרים שנכחו במקום, ביחס לזהות הרכבים ומספרי הרישוי שמסרו.

23. בנוסף, הגישו הנאשמים בקשה לגילוי חומר חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ המתייחס למספר נושאים. בין היתר, נטען כי על פי חומר החקירה, כי איתמר צילם את הרכבים המעורבים באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שבשימוש בעודו נוסע אחריהם. בהקשר זה נטען, כי השוטר דוד לוי שגבה את עדותו של

איתמר, כתב במזכר, כי האחרון שלח למכשיר הטלפון הנייד שלו את אותן תמונות. בתגובה לדרישה של ההגנה כי התמונות יועברו לעיונה, מסרה המאשימה, כי התמונות אינן בידה. לפיכך, התבקש בית המשפט להורות על ביצוע בדיקות באשר לקיומן של התמונות ובמידה שנמחקו ממכשירו של השוטר לוי, לתת הוראה לנסות ולשחזר אותן לנוכח חשיבותן הברורה.

24. בנוסף, התבקש בית המשפט להורות על מסירת דוחו"ת שהוגש לשופטי המעצרים בעניינו של הנאשם 1 והמעורבים האחרים. באותם דיונים, מסרו לדבריהם נציגי ימ"ר ירושלים כי קיימת ראייה חד משמעית לגבי רכב המיצובישי שהשתתף בחטיפה וכי המדובר ברכבו של הנאשם 4. ב"כ הנאשמים טוענים כי מסירת הדוחות החסויים תלמד כיצד הסיקו נציגי המאשימה, כי רכבו של נאשם זה השתתף באירועים המתוארים וכן יאפשר לברר אם נציגי המאשימה עודכנו בשוני שבין מספר הרכב המעורב, כפי שדווח על ידי עדי הראיה, לבין מספר רכבו של הנאשם. זאת, במיוחד לנוכח העובדה שמספר הרישוי של המיצובישי המופיע בכתב האישום, הוא המספר שמסר איתמר ולא המספר שבו החזיק הנאשם.

25. בנוסף, ביקשה ההגנה לגלות את הנספחים המסומנים בתעודת החיסיון "א", א'1-א'4, ב, ג'1-ג'6". לעמדת ההגנה, אותם מסמכים נחסו במלואם כך שאין בידיה דרך לשער במה הם עוסקים ומהו תוכנם. בנוסף, גם לא נמסרה כל כותרת לגבי אותם מסמכים, שתאפשר להגנה ללמוד מהו נושאם ובהתאם להגיש עתירה לגילוי ראיה, במידת הצורך. עוד מתבקש בית המשפט להורות למאשימה, להעביר לידי ההגנה רשימת חומר חקירה מלאה אשר תציין קיומו של חומר חסוי, חומר שנאסף ולא הועבר לידי ההגנה, ואת כלל חומרי החקירה שנאספו בתיק. בנוסף, נדרשה המצאתה של רשימת מ"ט, כלל החומר הכולל לתפיסת רכבו של נאשם 1, בדיקות שבוצעו בו ותוצאותיהם וכלל חוות דעת שניתנו בתיק (ט"א ו-DNA).

26. בהחלטה מיום 26.8.14, הורה בית המשפט (כב' השופטת נחליאלי-חייט) כי הדיון בבקשה לגילוי חומר חקירה ובעתירה לגילוי ראיה יתקיים במשולב, אך ככל שיתברר בשל טיב הבקשה והעתירה, כי יש מקום לברר בפני מותב שונה, יועבר הדיון בהתאם.

27. בדיון שהתקיים בפני כב' השופטת נחליאלי-חייט, ביום 20.9.14, התגלעה בין הצדדים מחלוקת שהתגלגלה בסופו של יום לפתחי, בשאלה איזה מותב ידון בשתי הבקשות. ב"כ המאשימה טען, כי בקשתם של הנאשמים לחומר חקירה מבקשת לקבל פרפרזות של המסמכים המתוארים בתעודת החיסיון. אולם, למעשה מדובר בבקשה שיש לבררה במסגרת עתירה לגילוי ראיה לגבי תעודת החיסיון ולא במסגרת בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ. לעומתו, טענו ב"כ הנאשמים כי מדובר בשתי בקשות שלובות המשלימות אחת את השנייה. לדבריהם, החוק מאפשר, הן לשופט השומע את התיק והן לשופט אחר לשמוע אותן. אולם, בתיק זה הצדק ייצא נשכר אם השופט שישמע את המשפט ידון גם בבקשות לפי סעיף 74 לחסד"פ ולפי סעיף 46 לפקה"ר. לדבריהם, הרציונל העומד מאחורי ברירת המחדל הקבועה בסעיף 74 לחסד"פ, לפיה המותב שידון בבקשה יהיה מותב שונה מן המותב הדין בתיק העיקרי, הינו הרצון למנוע את חשיפתו של השופט הדין בתיק העיקרי, לחומר חקירה העלול ליצור דעה

קדומה כנגד הנאשמים. אולם, אותו רציונל אינו חל, מקום שהנאשמים אינם חוששים מחשיפה כזו ואף מעוניינים שבית המשפט יתרשם מן התמונה כולה.

28. כב' השופטת נחליאל-חייט, הבהירה, כי בשל נסיבות אישיות לא תוכל לשמוע את התיק העיקרי ולנוכח המחלוקת שבין הצדדים, הורתה על ניתוב התיק לשופט שישמע את התיק העיקרי וכריע גם בבקשת הנאשמים לגבי זהות המותב שידון בבקשות.

29. ביום 23.10.14, מסרה המאשימה הודעה על חזרה מאישום כלפי הנאשם 1, וביקשה מבית המשפט לבטל את האישום נגדו לנוכח העובדה שהנאשם טרם מסר תשובתו. בקשה זו אושרה על ידי המותב שאליו הועבר התיק (כב' השופטת ע' כהן) ביום 26.10.14. דא עקא, שכב' השופטת כהן נוכחה לדעת, כי לפני כשנה דנה במעצר הימים של הנאשמים או מי מהם, ולפיכך פסלה עצמה מלשבת בדין והתיק הועבר לטיפול.

30. בדיון שהתקיים בפניי ביום 30.11.14, הודיע ב"כ המאשימה כי אינו מתנגד לקיומו של דיון מאוחד תוך שמירה על ההסדרים בעניינו של כל נאשם. עוד טען, כי לאור מחיקת כתב האישום בעניינו של נאשם 1, אין מקום לעתירה לגילוי ראיה ולבקשה לחשוף חלק מחומרי החקירה, שמקומם להידון במסגרת אותה עתירה.

עיקר טענות הצדדים

31. ב"כ הנאשם 4, עו"ד יפתח, מחה על האופן שבו נמחק כתב האישום נגד הנאשם 1. מהלך זה, נעשה, לדבריו, בעקבות הדברים שנכתבו בעתירה לגילוי ראיה ולבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ. לטענתו, גם מחיקת כתב האישום אינה מאיינת את הצורך לדון בבקשה ובעתירה משני טעמים: האחד, הנאשם 1 לא סיים דרכו בבית המשפט, יש לו זכות לתבוע פיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין ולפיכך זכותו לעיין בחומר המבוקש. השני, הנאשמים האחרים מוסיפים לנהל את המשפט כשהעדים בתיק הם אותם עדים שהיו כנגד הנאשם 1. באשר ליחס שבין הבקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ לבין לעתירה לגילוי ראיה, טען כי במסגרת הבקשה התבקשה רשימת חומר חקירה הכוללת התייחסות לחומר שנחסה. בעניין זה, לדבריו, נקבע בפסיקה, כי זכותה של ההגנה לקבל גילוי כללי של מהות החומר החסוי. בנוסף, חזר על הטענה בדבר הפרפרזה שנמסרה לגבי הידיעה החסויה. לדבריו, על פני הדברים נראה, כי מדובר במידע שנמסר על ידי עד ראיה או לפחות עד מבוע שניתן להביאו כעד ראיה והחלטת התביעה לסווג את אותו עד כ"מודיע", אינה מאפשרת לה שלא למסור את השם ואת העדות שנגבתה ממנו.

32. באשר לדוחות החסויים שהתבקשו, ציין עו"ד יפתח, כי הנאשם 1 נשבע "בכל המזוזות", שלא היה במקום ולפיכך הוא היפנה לחוקר בהליך הארכת המעצר את השאלה האם ישנה ראיה לגבי האדם שמסר את מספר רכב המיצובישי. לטענת ב"כ הנאשם, בכתב האישום נרשם מספר הרישוי המסתיים

בספרה "75". לדבריו, החוקרים שטענו בבית המשפט השלום, הטעו, לכאורה, את המאשימה, משום שלא מסרו לה שקיימת טעות במספר ותיקנו בדוח עצמו את המספר ל"76". אולם בפועל, מסרו לפרקליטות עותק שעליו נרשם המספר "75". לטענתו, השוטרים מסרו לבית המשפט מידע לא נכון וגם מחקו את הצילומים שעשה העד איתמר, כדי להסוות את התנהלותם. לדבריו ובמצב זה זכותה של ההגנה לקבל את החומר ולדעת האם השוטרים הטעו את בית המשפט והעידו עדות שקר. בעניין זה חיוני לבדוק האם השוטרים מסרו לשוטרי המעצרים שהסיומת של מספר הרישוי היא "76", אך העד איתמר טעה ואמר שהמספר "75".

33. עוד לדבריו, הנאשם 2 מואשם בחטיפה שבוצעה ברכב, אך לא ברור באיזה רכב. העדות היחידה, לדבריו, כנגד הנאשם 2, היא עדותו של עד אחר, אורי דבורה (להלן: "**דבורה**"), אשר מסר הודעה בפני השוטר מזרחי לפיה כביכול הנאשם 2 התוודה בפניו לגבי המעשה. זאת, תוך כדי שהשוטר מזרחי מאיים על דבורה שיעצור את אשתו שהיא בחודש התשיעי להריונה. לפיכך, יש חשיבות לחומר הקשור למזכרים שהוגשו לשופטים וכן למזכרים הפנימיים שבין המשטרה לבין הפרקליטות. ב"כ הנאשמים 2 ו-3 עו"ד אביטל, ביקש לחדד, כי המידע המודיעיני המתייחס למודיע שתיאר את האירוע אינו מידע זניח, אלא מדובר בעד שראה ושמע בחושייו את האירוע ולכן השלכה חשובה להגנת הנאשמים. בעניין זה, דומה אותו עד למצלמה שתיעדה את האירוע. עוד הוסיף, כי בעניינו של הנאשם 2 נעשו בדיקות מקיפות הן על ידי מעבדה נידת והן במטה הארצי, בתוך הרכב ולא נמצאו שרידי ט"א או ממצאי DNA. עוד הוסיף כי הנאשם 2 היה במושב תירוש, בזמן שבו נטען כי התבצעו אירועי החטיפה בבית שמש וכי איכוני טלפון של הנאשם מצביעים על כך, שהוא אכן היה במושב תירוש במועד האמור.

34. באשר לרשימת חומר החקירה, טען כי מדובר, בין היתר, ברשימה של חומר חסוי שהמאשימה מבקשת לחסות את תוכנו. לפיכך, לדבריו, היה על המאשימה להוציא תעודת חיסיון נפרדת לרשימה. עוד לדבריו, ככל שמדובר בחומרי חקירה המצוינים בתעודת החיסיון, על המאשימה לפרט את מהותו של כל מסמך בתמצית והמאשימה אינה יכולה ליהנות בעניין זה משני העולמות.

35. ב"כ המאשימה בתגובה טען, כי החזרה מן האישום נגד הנאשם 1 נעשתה בהגנות, ללא התנייה או קשר ליתר הנאשמים. לדבריו, כל הדיון מתייחס אך ורק לנאשם 2, זאת מאחר והנאשם 4 השתתף, לפי הנטען, רק בשלב השני של האירוע, הפנייה לסוכנות הרכב כדי להחליף את המאזדה והניסיון להצית את סוכנות הרכב ולא היה לו כל חלק בשלב הראשון של החטיפה. לטענתו, הראיות כנגד אותו נאשם בנויות רק על עדותו של דבורה. עוד לדבריו, מספר הרישוי של רכב המיצובישי כלל אינו רלבנטי לגבי הנאשם 2. שכן, לפי עובדות כתב האישום, נאשם זה נסע ברכב המאזדה ולכן גם אם רכב המיצובישי כלל אינו קיים, אין לכך נפקות מבחינתו.

36. עוד לטענת ב"כ המאשימה, נעשה בענייננו ניסיון מכוון לבלבל את היוצרות בין בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ לבין עתירה לפי סעיף 46 לפקה"ר והבקשה לקבלת פרפרזה, מקומה במסגרת עתירה להסרת חיסיון ולא במסגרת בקשה לגילוי חומר חקירה.

37. בכל הנוגע לטעות בספרה במספר הרישוי של המיצובישי והדרישה לחשיפת הדוחות שהוגשו על ידי טועני המעצרים, טען ב"כ המאשימה כי אין מקום לחשוף את הדוחות וכי מספרו של המיצובישי איננו רלוונטי. מכל מקום, ביקש לקיים בנדון דיון בעתירה במעמד צד אחד וכך נעשה. בדיון במעמד צד אחד, נמסרו לבית המשפט הסברים לגבי הנתונים השנויים במחלוקת. במהלך הדיון, ציין ב"כ המאשימה, כי אין לו התנגדות לכך שבית המשפט ימסור בהחלטתו שבדוחות שהוגשו לעיונים של שופטי המעצרים, לא הופיע מספר 76 (בהקשר לרכב המיצובישי) וכן שלא היה ניסיון להטעות את שופטי המעצרים.

דיון והכרעה

38. אכן, מקובלת עליי עמדת המאשימה, כי מקום שמבקשים לעתור לגילוייה של ראייה חסויה, בהתייחס לתוכנו של מידע חסוי הכלול ברשימת חומר החקירה, כולל דרישה למסירת פרפרזה המתארת את תוכנו של אותו חומר, אין מקום להגיש בעניין בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ, אלא עתירה לפי סעיף 46 לפקד"ר. ראו: בש"פ 10664/04 **תילאוי נ' מדינת ישראל** (19.12.04). לפיכך, הכרעה הניתנת בסוגייה האמורה, הינה הכרעה במסגרת עתירה לגילוי ראייה, שהינה החלטת ביניים בהליך פלילי ואין בגינה זכות ערר לבית המשפט העליון.

39. באשר לזכות העמידה של הנאשם 1 שנמחק מכתב האישום, להגיש בקשות כאמור, עמדתי כדלהלן: ככל שמטרת הגשתן הינה שימוש במידע שיימסר בגדרן לצורך הגשת בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין לפיצוי בגין התקופה בה שהה הנאשם במעצר עד לביטולו של כתב האישום, יש להפריד בין הגשת בקשה לגילוי חומר חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ, לבין עתירה לגילוייה של ראייה חסויה לפי סעיף 46 לפקד"ר.

40. בכל הנוגע להליך הראשון, בקשה לגילוי חומר חקירה, סבורני כי אדם שהוגש נגדו כתב אישום, רשאי לקבל את מלוא חומר החקירה הרלוונטי בעניינו, אשר עמד לפני התובע בעת ההחלטה על הגשת כתב האישום, גם אם הוחלט למחוק את כתב האישום נגדו לאחר הגשתו ובטרם נדרש להשיב עליו. לגילוי של חומר כזה, יש רלוונטיות לשם ביסוס טענה אפשרית, שלא היה יסוד סביר לאשמה. בידוע, שלצורך קביעת ממצאים בעניין זה, על בית המשפט לבחון, אם התביעה בדקה כדבעי את חומר הראיות הקביל והרלבנטי לכתב האישום, ואם מכיל חומר זה לפחות ראיות לכאורה לביסוס האישומים נגד הנאשם. אם התשובה לשאלות אלה היא בשלילה, אזי יש מקום לקביעה שלא היה יסוד להאשמה. ראו: ע"פ 10425/05 **מדינת ישראל נ' פדרמן** (18.11.07) (להלן: "**עניין פדרמן**"). לפיכך, ולצורך ביסוס הטיעון בבקשה כאמור, ראוי שבפני ההגנה יעמוד מארג הנתונים הראייתיים שעל ביסוס החליטה המאשימה להגיש את כתב האישום, אך חזרה בה ממנו. יחד עם זאת, עשוי להיות הבדל בין היקף גילוי חומר חקירה שיתאפשר לנאשם שהליך נגדו הסתיים בזיכוי או בביטול האישום והמבקש פיצוי לפי סעיף 80, לבין נאשם שהחומר נדרש לו לצורך הגנתו. הבדל זה נגזר מטיב ההליך. זאת שכן, במסגרת בקשה שעניינה הליך תלוי ועומד, יש מצבים בהם יידרש גם גילוי של חומר שלא עמד בפני התובע בעת הגשת כתב האישום ובית המשפט יורה לתביעה להשיגו. דוגמה לכך, הינה איתור או שחזור של ראיות חפציות

שנטען, כי נמחקו או אבדו ובית המשפט עשוי להורות למאשימה לפעול להשגתן, בשל חיוניותן להגנה. זאת, על אף שלא עמדו ביסוד ההחלטה להגיש את כתב האישום. לעומת זאת, גילוי כזה אין בו כדי לסייע לנאשם המגיש בקשה לפי סעיף 80, לצורך ביסוס טענה שלא היה יסוד סביר לאשמה, ולכן, ברגיל, לא תינתן בעניינו הוראה לגילוי "אקטיבי" כאמור.

41. שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לעתירה לחשיפת חומר ראיות, שהוטל עליו חיסיון על פי סעיפים 44 ו-45 לפק"ר, לצורך הגשת בקשה מהסוג האמור. בענייננו, לא אישרה המאשימה, כי החזרה מכתב האישום בוססה על המידע החסוי או על החשש מפני חשיפתו, וטענה כי מקורו בבחינה מחודשת של חומר הראיות. אולם, גם אם אצא מנקודת הנחה, לצורך הדיון, שבין יתר שיקוליה עמד גם חשש מחשיפת החומר החסוי בענייננו, שמחד יש לו רלוונטיות להגנת הנאשם ומאידך גילוי עלול להביא לפגיעה באינטרס ציבורי חשוב, אין לדעתי מקום להתיר לנאשם 1 לעיין בו.

42. יש לזכור, כי מקום שבו מחליט בית המשפט לגלות ראייה חסויה בהליך פלילי, ניצבת התביעה בפני הדילמה, האם להמשיך בהליך הפלילי, תוך גילוי הראייה, או להפסיקו תוך שמירת סודיותה של הראייה. ראו: קדמי, על הראיות, חלק שלישי, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009, בעמ' 1035-1036 והאסמכתאות שם. אותה דילמה יכולה להיווצר אצל התביעה גם בטרם ניתנה הכרעה שיפוטית בעניין. זאת, במצבים שבהם הגיע לתביעה חומר חסוי מן הטיב האמור והיא סבורה, כי ככל שתגוש עתירה לגילוי, היא עשויה להתקבל ולהוביל לחשיפתו.

43. פשיטא, שקביעה כי חזרה מן האישום מהטעם האמור, לא תמנע את חשיפת אותו חומר בפני הנאשם, לאחר שכתב האישום בוטל, הפעם בגדרי בקשה לפיצוי לפי סעיף 80, חותרת תחת הרציונל לקיומו של החיסיון ועלולה להביא למצב שבו ילקה האינטרס הציבורי פעמיים: פעם אחת בשל החזרה מן האישום, על אף האינטרס הציבורי החשוב שבהעמדה לדין של עבריינים, ופעם נוספת בשל חשיפתו של אותו חומר חסוי, שבשל הרצון להימנע מגילוי, החליטה המאשימה לחזור בה מן האישום.

44. אין בכך כדי לומר, כי גם מקום שבו מבוססת חזרה מן האישום על רצון להימנע מחשיפתם של חומרי חקירה חסויים, תישלל מיניה וביה זכותו של נאשם שהיה שרוי במעצר או במאסר עקב הגשת כתב האישום, לקבל פיצויים. זאת ככל שיוכח כי התקיימה בעניינו אחת החלופות הקבועות בסעיף 80 לחוק העונשין. דהיינו, אם ייקבע כי מלכתחילה לא היה יסוד סביר לאשמה או אם ייקבע כי מתקיימת העילה החלופית והחלשה יותר של "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". יחד עם זאת, אין בכך כדי להצדיק חשיפה של אותן ראיות חסויות בפני הנאשם.

45. אוסיף ואציין, כי מלכתחילה מערכת השיקולים שיש בה להוביל את בית המשפט לחשוף ראייה חסויה במסגרת ההליך הפלילי, מבוססת, בראש ובראשונה, על הרצון להימנע מהרשעות שווא. שכן, "... עדיף זיכוי של נאשם, שאת אשמתו אין להוכיח בשל הצורך לגלות ראייה שיש אינטרס ביטחוני שלא לגלותה, על-פני הרשעתו של נאשם, שאת חפותו אין להוכיח בשל הצורך שלא לגלות

ראיה חסויה (ב"ש 838/84 **לבני נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(3) 729, עמ' 739) (להלן: "**עניין לבני**"). לעומת זאת, מערכת השיקולים העומדת ביסודו של סעיף 80 היא שונה בתכלית. זאת, בשל כך שעל הכף אינה מוטלת הכרעה בדבר חפותו או אשמתו של הנאשם, על משמעותה הרת הגורל מבחינתו, אלא "רק" זכותו לקבלת פיצוי כספי בגין הליך בלתי מוצדק שננקט נגדו. המדובר בזכות יחסית ומוגבלת, שהיא פרי איזון בין זכויות היסוד של הנאשם לחירות, לכבוד ולפרטיות שנשללו ונפגעו במעצר או במאסר עד שזוכה, לבין האינטרס הציבורי הקיים בהעמדת עבריינים לדין לצורך הגנה על תפקודה התקין של החברה כחברה מאורגנת והרצון להימנע מהרתעה מיותרת של רשויות האכיפה. בנוסף, יש לפיצוי גם פן אזרחי, המייצג את העוולה הנזקית או את המשגה שעליו יש לפצות את מי שזוכה. (ראו ניתוח נרחב בסוגיה בעניין פדרמן, בפסקאות 7-11 לחוות דעתה של השופטת ד' ברלינר).

46. לפיכך, באיזון המתחייב, אין מקום בגדרי הליך כזה, לחשוף בפני הנאשם/המבקש ראיות שהוטל עליהן חיסיון וחזקה על בית המשפט שישקול בגדרי שיקוליו לצורך הכרעה בבקשה, גם את הטענה שהחזרה מן האישום נבעה מרצון להימנע מחשיפת אותן ראיות.

47. בנוסף, הנאשם 1 אינו יכול לשים עצמו כנושא דברם של הנאשמים האחרים לצורך טיעון בדבר גילוי ראיות לצורך הגנתם של אותם נאשמים. העובדה שבא-כוחו של הנאשם 1, עו"ד יפתח, מייצג גם את נאשם 4, אינה משנה עובדה זו. לפיכך, וככל שחומר החקירה ששימש כתשתית להגשת כתב האישום בעניינו של הנאשם 1, למעט החומר החסוי, נמסר לו, דין בקשתו ועתירתו להידחות.

48. מכאן, לטענות הנאשמים האחרים. בכל הנוגע לבקשה לגילוי חומר החקירה, מקובלת עלי העמדה שמרשימת חומר החקירה הנמסר לנאשם מוחרג "החומר סודי", דהיינו חומר החוסה תחת תעודת חיסיון שנערכה ונחתמה כדין. עם זאת, יש להבחין לעניין זה בין חשיפת תוכנו של החומר הסודי, שאין התביעה מחויבת בה, לבין חשיפת דבר קיומו של חומר כזה, הנדרשת לשם יצירת אינדיקציה, ולו חלקית, באשר לאותו חומר ועל מנת שיוכל הנאשם לנקוט באמצעים שהחוק מעמיד לרשותו לצורך גילוי. בש"פ 683/15 **הירשמן נ' מדינת ישראל** (5.2.15). אף על פי כן, במקרה דנן, מקובל עלי שפירוטו של החומר, מעבר להגדרתו כ"חומר מודיעיני וחומר חקירה חסוי", עלולה לחתור תחת החיסיון עצמו. זאת מעבר לכך שפירוט כזה אינו יכול לסייע בנסיבות לנאשמים בהגנתם (ראו והשוו: בש"פ 6166/13 **ג'בארה נ' מדינת ישראל** (24.12.13)).

49. באשר לתמונות של כלי הרכב המעורבים שנעשו, לכאורה, על ידי העד איתמר ונשלחו, על פי הנטען, למכשיר הטלפון הנייד של השוטר דוד לוי, צודקת ההגנה כי יש מקום לנסות ולשחזר, ככל שניתן מבחינה טכנית. לטעמי, יש לכך, בבירור, חשיבות להגנה, בעיקר להגנתו של הנאשם 2, בכל הנוגע לפרק הראשון של האירוע.

50. באשר לדו"חות החסויים ולהתייחסות המצויה בהם למספר הרישוי של המיצובישי, אציין כי, ככלל, מה שנמסר לשופט המעצרים או לשופט הדן בבקשה להוצאת צו חיפוש איננו חומר חקירה, בש"פ

2270/06 **אלעילאוי נ' מדינת ישראל** (7.9.06). בגדר זה נפסק כי אין לחייב מסירתו של חומר כזה, גם אם ההגנה מקווה שיאפשר לה לתקוף באמצעותו בדרך כלשהי את מהימנות השוטרים. בעניין **אלעילאוי** מציין בית המשפט העליון, מפי כבוד השופט נאור (כתוארה אז), כי יש להבחין בין חומרי הגלם (ראיות לאו דווקא קבילות) הנאספים על ידי פעולות חקירה שונות לבין עיבוד וריכוז של חומר כזה או התכתבויות פנימיות. קטיגוריה זו איננה בגדר "חומר חקירה", שכן אין המדובר ב"דבר עצמו", אלא בעיבודו, ובאשר לעיבוד - יכולה ההגנה לדאוג לעיבוד החומר בעצמה. וראו גם בש"פ 3071/11 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** (8.5.11). לאור כלל זה, לא מצאתי, כי יש בדו"חות שהגישו החוקרים לבית המשפט נתונים שהם מעבר לעיבוד של חומר חקירה קיים ולציון פעולות חקירה שלדעת החוקרים באותו שלב היה מקום לבצען, כשהחשודים נתונים במעצר. יחד עם זאת, מצאתי להעיר, כי על אף עמדת ב"כ המאשימה, אותה הסכים למסור להגנה במסגרת הדיון החסוי, לגבי אי אזכורה של הסיימת "76" במספר הרישוי של המיצובישי בדו"חות המשטרתיים, הרי בשניים מן הדו"חות (מתאריך 20.11.13 ו-15.12.13), אכן צוין מספר הרישוי של המיצובישי, תוך ייחוס לעד איתמר, כבעל סיומת "76". יחד עם זאת, בכל הדו"חות צוינה גרסה משטרתית, לפיה הסיימת של מספר הרישוי של המיצובישי הינה "75". לא לי לקבוע בשלב זה אם אכן מדובר בטעות דפוס או בסיבה אחרת. אולם, לנוכח המחלוקת שהתגלעה בעניין, סברתי כי יש להעמיד את הדברים על דיוקם, זאת במיוחד לנוכח האמור בזכ"ד שנרשם מפיו של איתמר ב-17.11.13 ויש להניח כי עמד לנגד עיני שופטי המעצרים.

51. באשר למסמכים שנחסו במסגרת תעודת החיסיון, אציין תחילה, כי עיון בחומר החסוי, מגלה כי הוא נופל כולו בגדרה של תעודת החיסיון (ראו, למשל: בש"פ 3490/14 **לנדסברג נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (19.6.2014) (להלן: **עניין לנדסברג**); בש"פ 3416/14 **אלעמרני נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (11.6.2014); בש"פ 8426/12 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (24.12.2012)).

52. בכל הנוגע לגילוי פרטי המקור שמסר את הידיעה לגביה ניתנה הפרפרזה, לאחר שהעמקתי בעניין, השתכנעתי כי אין מקום לחשוף את זהותו של המקור המשטרתי שבו מדובר. בנסיבות העניין ועל סמך יריעת המחלוקת שנחשפה בפניי כולל קו ההגנה, אין זהותו של המקור יכולה לשמש כראיה חיונית או מהותית להגנת הנאשמים. לעומת זאת, אותה חשיפה עלולה, בהסתברות גבוהה, להביא לפגיעה בשלומו של המקור וכן לפגוע באופן כללי בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה. ראו **עניין לבני לעיל**.

53. בכל הנוגע לפרטי המידע החסויים הנוספים במסגרת התעודה, בחנתי את המסמכים המסומנים א' ו-א/4-1, ב' ו-ג/1-ג/6 ושמעתי את הסברי ב"כ המאשימה ואיש המודיעין הרלוונטי. עקב כך, והגם שבחנתי את תוכנם של המסמכים, ככל הניתן בעיני סניגור ועל רקע יריעת המחלוקת הקונקרטית שבין הנאשמים לבין המאשימה, שוכנעתי כי במסירת תוכנם, אין כדי להועיל לניהול ההגנה ובוודאי שאין בהם משום ראיה חיונית או מהותית להגנת הנאשמים. לעומת זאת, יש בגילויים, כדי לחשוף בהסתברות גבוהה שיטות עבודה ודרכי עבודה של המשטרה שאינם גלויים לעין הציבור ולפגוע ביעילות פעולותיה. יתר על כן, כל תועלת שולית שתימצא, אולי, להגנת הנאשמים, כתוצאה מחשיפת החומר המבוקש או חלקו, אינה שוקלת כנגד הנזק הרב העלול להיגרם לאינטרס הציבורי עקב אותה חשיפה.

54. בנוסף, מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, לפיה גם תיאור כללי של מהות החומר החסוי הנ"ל או חלקו, ולו על דרך של פרפרזה, חוסה אף הוא, בנסיבותיו המסוימות של המקרה שלפני תחת תעודת החיסיון וגילוי עשוי לפגוע פגיעה ממשית באינטרס החיסיון המוגן (עניין לנדסברג, פסקה 11).

55. לאור האמור, הבקשה והעתירה נדחות בעיקרן בכפוף לאמור בסעיפים 49 ו-50 לעיל.

56. **המזכירות** תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' אדר תשע"ה, 23 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.